

Phần 44

Roy McAfee luôn có thói quen kiểm tra máy trả lời tự động khi về đến văn phòng. Gần đây có rất nhiều việc khó chịu xảy ra với anh. Sự xuất hiện của những tấm bưu thiếp bí ẩn mà Roy nhận được vài tuần trước khiến anh thấy không thoải mái. Đôi lúc Roy hi vọng các cuộc gọi trên máy trả lời tự động chỉ là do một ai đó gọi nhầm. Nhưng thật tiếc là điều ấy đã không xảy ra. Người gọi vào số máy của văn phòng anh không hề nhầm số.

Corrie đang pha cà phê sau khi tập hợp xong thư từ trong ngày. Roy ngồi xuống mở ngăn kéo bên trái bàn làm việc và lôi ra tấm bưu thiếp khó hiểu đó. Anh vẫn không biết xử lý thế nào với nó. Anh nghe tiếng Corrie đi lại trong căn phòng bên ngoài và biết rằng vợ sắp mang cà phê và thư vào cho anh. Không muốn cô chú ý đến tấm bưu thiếp, anh đặt nó trở lại ngăn kéo.

Đúng như Roy nghĩ, Corrie bước vào và mang theo một tách cà phê thơm lừng. “Sáng nay không có nhiều thư”, chỉ vừa nói vừa đặt xấp thư lên góc bàn. Thông thường chị là người ghé qua bưu điện lấy thư từ sách báo.

Thật đúng là một sự trùng hợp ngẫu nhiên đầy may mắn khi Roy lại là người đi lấy thư vào cái ngày tấm bưu thiếp bí ẩn kia được chuyển tới.

Corrie vẫn đứng bên cạnh bàn; dường như chị đang chờ đợi một điều gì đó.

Roy hỏi một câu mà anh không định hỏi. “Còn chuyện gì nữa không?”.

“Anh xem qua đi”, Corrie nói, chỉ tay vào mấy lá thư.

Roy với tay lấy và ngả người vào ghế trong khi lướt qua những tập thư từ - anh lưỡng lự khi thấy tấm bưu thiếp. Anh nhìn chăm chăm vào bức ảnh của toà tháp Space Needle.

“Anh đọc đi”, Corrie nói.

Roy mở ra. Lời nhắn được viết cùng kiểu chữ với lá thư đầu tiên. Nội dung của nó là: QUÁ KHỨ SẴP BẮT KỊP HIỆN TẠI.

“Thế nghĩa là sao?”.

Roy nhìn chăm chăm vào tấm bưu thiếp và cảm thấy vô cùng bối rối. “Anh không rõ”.

“Chẳng có chữ kí gì cả”.

Roy đặt tấm thiếp xuống bàn. “Những người gửi loại thông điệp nặc danh kiểu này thường không kí tên”. Corrie bước về phía bên kia phòng và nhìn ra cửa sổ. “Đây không phải là lần đầu tiên họ gửi thiếp cho anh, đúng không?”.

Đôi khi Roy tin rằng Corrie làm thăm tử tư thì hợp hơn. Vợ anh có năng khiếu bẩm sinh trong việc xét đoán con người, chị luôn biết chắc điều gì là đúng và điều gì là sai.

“Đúng không?”, Peggy hỏi, quay mặt về phía chồng.

Roy miễn cưỡng lắc đầu chịu thua vợ. Anh từ từ mở ngăn kéo, lôi ra một tấm bưu thiếp khác.

Corrie bước nhanh về phía bàn anh và nhặt nó lên. Anh quan sát vợ đọc dòng chữ ngắn ngủi khó hiểu đó và thấy chị cũng bối rối giống như mình vậy.

“Tấm thiếp này đến khi nào?”.

Anh không nhớ chính xác. “Cách đây vài tuần”.

“Sao anh không nói gì?”. Peggy khóc, ném tấm bưu thiếp xuống. “Em là vợ anh. Em có quyền được biết”.

Roy miễn cưỡng nhún vai. “Sao em không phải lo lắng chỉ vì một kẻ rối việc nào đó gửi cho anh những tấm bưu thiếp ngớ ngẩn như vậy?”.

“Anh đang bị đe dọa. Nhưng anh không cho điều đó là quan trọng nên không cho em biết phải không?. Corrie cao giọng. “Anh hãy nhớ rằng em không chỉ là vợ anh mà em còn là cộng sự của anh nữa”.

“Corrie...”.

“Đừng coi em như một đứa trẻ con”.

“Vậy em đừng thổi phồng sự việc lên thế. Chỉ là một tấm bưu thiếp. Nếu đọc kỹ, em sẽ thấy nó không có hàm ý đe dọa chút nào”.

Corrie nhặt tấm bưu thiếp họ nhận được ngày hôm đó và đọc to lên. “Quá khứ sắp bắt kịp hiện tại”. Chị nhìn thẳng vào mắt Roy. “Với em, đó là điềm gở”.

Roy lắc đầu. “Anh không nghĩ thế”.

“Em hi vọng anh nhìn nhận chuyện này một cách nghiêm túc”. Corrie bồn chồn đi tới đi lui.

Roy không muốn làm vợ phải buồn thêm nữa. Trên thực tế anh không cho lời đe dọa này là nghiêm trọng. Cho tới tận sáng nay. Một tấm bưu thiếp thì có thể không có vấn đề gì, nhưng bây giờ đã là hai. Có lẽ anh không nên quá coi nhẹ. Thông điệp thứ nhất mơ hồ ám chỉ về những ân hận và day dứt. Chắc chắn Roy phải có những ân hận trong. Viên cảnh sát nào chẳng thế. Với nghề cảnh sát, đó là điều đương nhiên.

“Anh cố nghĩ đi!”. Corrie cô nài. “Chắc chắn có liên quan với một trong những vụ án cũ của anh. Anh nên xem xét lại các vụ án ấy và khoanh vùng những người có khả năng... làm việc này”.

Roy lại lắc đầu. “Anh ở trong ngành suốt hơn hai mươi năm và giải quyết hàng nghìn vụ án. Liệu anh có hối hận gì về một trong số những vụ án đó không? Thật tiếc là có, nhưng anh đã luôn làm điều mình tin là đúng”.

Corrie không chịu bỏ cuộc, “Liệu có thể là ai đó mới được mãn hạn tù chẳng?”

“Anh không biết”. Từng ấy thời gian, anh đã tổng rất nhiều kẻ phạm tội vào nhà giam. Và chắc chắn những người đó không hề cảm ơn anh về việc bị tổng vào tù một chút nào.

“Thế còn những lời đe dọa? Có ai đe dọa trong thời gian anh làm cảnh sát không?”

Một vài kẻ bị kết án thường tìm ai đó để đổ lỗi cho sự bất hạnh của chúng. Những người làm cảnh sát như Roy là một trong những mục tiêu thích hợp. Nhưng hiện tại anh không thể nhớ ra được có kẻ nào đó đã từng đe dọa là sẽ trả thù mình.

“Thôi bỏ đi”, Roy vớ lấy một chiếc bút giả vờ làm việc.

“Em không thể”, Corrie lẩm bẩm, nhưng chị cũng bước ra khỏi phòng làm việc của chồng.

Roy rất hiểu vợ mình bị sốc như thế nào. Anh muốn an ủi để chị yên tâm nhưng không biết phải mở lời ra sao. Anh đã mất rất nhiều thời gian nghiền ngẫm tám bưu thiếp thứ nhất mà chẳng nghĩ ra được điều gì. Nếu một kẻ điên rồ nào đó cứ vài tuần lại gửi một thông điệp nào đó cho anh trên mặt sau của tám bưu thiếp, thì mục đích của hắn là gì? Rõ ràng kẻ đó phải cảm thấy sung sướng khi làm thế. Theo Roy, kẻ bí ẩn gửi thiếp cho anh dường như không có ý định làm hại anh.

Vài phút sau, anh đi tìm Corrie và lấy lí do là muốn hâm nóng lại tách cà phê. Anh thấy vợ mình đang ngồi quỳ trước tủ, lục tìm những hồ sơ cũ của cảnh sát. Anh luôn giữ một cuốn ghi chép cá nhân về mỗi vụ án mà mình thụ lí, kèm với đó là các bài báo và các thông tin khác. Corrie giống như một nhà quản lý hồ sơ lâu năm, đã lập hồ sơ cho từng năm một. Chị để hai hay ba tập trên sàn ngay bên cạnh.

“Em đang làm gì thế”, Roy hỏi trong lúc đổ cà phê vào tách.

“Em kiểm tra những vụ án cũ của vịnh Cedar, cùng với một vài ghi chép lấy từ Sở cảnh sát Seattle của anh”.

Roy nhấp một ngụm cà phê và quay sang nhìn vào một trong số những cái tên. “Parker?”, anh đọc chậm rãi.

“Harry Parker”, Corrie nhắc chồng nhớ lại. “Ba năm trước. Anh ta kết bạn với một người hàng xóm, và giúp ông lão dọn vườn tược cũng như một số việc vặt khác”.

Cái tên nghe quen quen.

“Cón gái ông lão sống ở khu phía Đông nói cô ta nghi ngờ Harry ăn trộm đồ của cha mình và yêu cầu chúng ta điều tra. Bản năng của người phụ nữ đã mách bảo đúng”.

“Anh nhớ rồi”. Roy nói. Harry hiện đang ở trong nhà tù nam ở Shelton vì tội làm séc giả và ăn trộm.

“Theo em nhớ, Harry nói trước tòa rằng anh đã lừa hắn nhận tội”.

“Anh chẳng liên quan gì đến lời khai của hắn với Cảnh sát trưởng”, Roy phản bác.

“Nhưng Harry đã đổ lỗi cho anh”.

Roy bắt đầu nghĩ rằng chính Harry là kẻ đã gửi cho mình hai tấm bưu thiếp kia. Anh nghi ngờ chuyện này có liên quan đến thời gian anh làm việc ở Sở cảnh sát Seattle.

“Chuyện này không liên quan gì đến những vụ án ở vịnh Cedar đâu”, anh nói.

“Điều gì khiến anh chắc chắn vậy?”, Peggy hỏi.

“Anh chắc chắn. Bất kể kẻ này là ai, cho dù là về chuyện gì, thì cũng đều liên quan đến chuyện anh từng làm cảnh sát”. Giọng điệu của tấm bưu thiếp thứ hai này đã nói lên tất cả. Một sự kiện nào đó trong quá khứ sắp được phơi bày ra trước mắt anh. Họ dành cả buổi sáng tìm kiếm trong đồng tài liệu và báo chí cũ, họ cũng tìm cả một số vụ án xảy ra cách đây hai mươi năm trước. Cuối cùng Roy cũng có được một danh sách ngắn những người cần kiểm tra, nhưng Roy không nghĩ mình sẽ tìm được kẻ gửi thiệp nặc danh trong danh sách này. Chiều nay, anh sẽ gọi thử một vài cú điện thoại để tìm hiểu.

Corrie đi ăn trưa với Peggy Beldon và trở về với tâm trạng dễ chịu hơn. Trong lúc ở phố mua sắm, họ tình cờ thấy một cửa hàng bán hạ giá. Sau khi chọn được những món đồ ưng ý, Corrie dừng lại đếm tổng số tiền được cho là đã hết kiệm được nhờ vào buổi mua hàng hạ giá hôm nay. Chị thấy thật thú vị khi mình lại tiết kiệm bằng cách tiêu tiền.

“Trong bữa trưa nay, Peggy đã kể cho em một chuyện rất thú vị”, Corrie nói khi bước vào văn phòng của Roy. “Bob nghĩ cách đây không lâu, có kẻ nào đó lại theo dõi anh ấy”.

Đây là tin mới đối với Roy. “Anh ấy chẳng nói cho anh biết về việc này”.

“Hôm đó sau khi qua vài dãy phố, có một chiếc xe lao vút qua anh ấy. Bob quay xe và đi theo chiếc xe kia một quãng ngắn, nhưng rồi anh ta nghĩ lại và không cho là mình bị bám theo nữa”.

“Anh đoán đó là lí do Bob không kể cho anh chuyện này”.

“Anh có nhớ cái đêm anh Bob gọi điện cho anh trong nỗi hoảng sợ vì nghĩ là mình đang bị theo dõi không?”. Corrie hỏi.

“Có. Lúc đó Bob đã lái xe tới đồn cảnh sát”.

“Trong lúc bọn em ăn trưa, em cứ thấy trong chuyện này có một điều gì đó rất đáng ngờ. Cho tới tận khi Peggy nhắc đến, em mới nghĩ ra”.

“Đó là điều gì?”.

Corrie dựa lưng vào cửa. “Tuần đó, xe của Bob đang nằm ở xưởng sửa chữa”.

“Đúng”, Roy nói khẽ. Anh bắt đầu liên kết các chi tiết.

“Nghĩa là, tối đó Bob lái xe ô tô của chúng ta chứ không phải của anh ấy”.

Roy gật đầu. Anh chưa bao giờ nghĩ đến chi tiết này và anh đột nhiên thấy mình thật ngu ngốc. Một lần nữa, Corrie đã chứng tỏ năng khiếu làm thám tử bẩm sinh của mình. “Nói cách khác, kẻ đó theo dõi anh chứ không có ý định theo dõi Bob”.

“Vậy thì chắc chắn những tấm bưu thiếp anh nhận được sẽ mang một ý nghĩa nào đó”.

Corrie gọi ý.